

540
глас възкръсваше от тия стройни строфи. Колко пъти тя му бе чела
тоя стих, в самотните вечерни часове край огнището... Стихът, ко
то в ранна младост тя бе чула във Вартбург.

Седях на камъка в тъга,

Ногата сложил въз нога,

На нея лакътя си спрял

и на ръката си подпрял

Брадичката си и страната.

Аз дълго мислях в тишината,

Защо живеем в този свят?

От нигде не дойде ответ,

Как с три неща сдобил се бих,

Все чужди на порока лих.

Намерих две - блага и чест,

Но те вредят си често днес;

Чак третото - ^{уначидай} "нищо" богу"

Допадна ми от вси най-много.

Нещата тия възжелах,

Но нивга, нивга, зная, ах,

Честта и вярата в бога

⊙ земните блага не могат

В сърцеда си дадат обет,

Те биват спъвани навред,

Коварство дебне ги прикрито

И груба сила ги връхлита,

Мирът и правото погиват,

За трите няма кът додето

Не оцелеят здрави двете.

Иоан Асен затвори очи. Топлината на лумналите цепеници го
изпълваше с приятна отмора. Той притвори книгата, като запази с
показалеца си избраната страница.